

AJUDANT A VIURE

De quina solidaritat parlem?

Hem celebrat el Corpus, «diada de la caritat», contemplant Jesús exemple suprem de solidaritat amb els homes. Segons sant Pau la llei de Jesús és la solidaritat (*Gal 6,2*).

En què consisteix la solidaritat? A l'encíclica «Solicitududo Rei Socialis» de Joan Pau II es defineix així: «no és un sentiment de vaga compassió o tendresa superficial pels mals de tantes persones, properes o llunyanes. És al contrari, la determinació ferma i perseverant de comprometre's pel bé comú; és a dir, pel bé de tots i cadascú, per a què tots siguem verdaderament responsables de tots» (SRS 380). I no és solament una actitud moral i social (ètica), és també una virtut cristiana. Per al cristià, la solidaritat és una tasca que es posa en connexió fins i tot amb la missió de l'Església, signe i sagrament enmig del món, tal com havia estat formulada pel Concili Vaticà II (LG I).

La solidaritat ens ajuda a mirar l'altre, no com un instrument a explotar a poc preu i abandonant-lo quan ja no serveix, sinó com qualcú «semblant» a nosaltres. A la llum de la fe, la solidaritat es revesteix de les dimensions específicament cristianes de gratuïtat total, perdó i reconciliació. Mira el proïsme no tan sols com un ésser humà amb els seus drets i la seva igualtat fonamental amb tots, sinó com imatge viva de Déu (SRS 40). Si verdaderament partim de la contemplació del Crist, hem de saber-lo descobrir sobretot en aquells amb els qui ell mateix ha volgut identificar-se: «anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm» (*Mat 25,36-36*). I Joan Pau II comentava: «Aquesta pàgina no és una simple invitació a la caritat. És una pàgina de cristologia, que il·lumina el misteri de Crist. Sobre aquesta pàgina l'Església comprova la seva fidelitat com esposa de Crist no menys que sobre l'àmbit de l'ortodòxia» (NMI 49).

En el pensament eclesial, la solidaritat és una concreció de la caritat, una exigència directa de fraternitat humana i sobrenatural que es projecta vers la pràctica d'un amor actiu i concret amb cadascú.

Els greus problemes socio-econòmics que vivim demanen crear noves fonts de solidaritat: la dels rics amb els necessitats, però també la dels pobres entre ells mateixos, la dels mateixos treballadors entre ells. No és amb una utopia com vencerem els odis, els ressentiments i les misèries que anem acumulant, sinó amb el compliment eficaç dels nostres deures socials. Això és solidaritat: El deure de tots per tots, la responsabilitat moral. Tots, persones particulars, grups, comunitats, associacions i organitzacions, participem en la vida econòmica, política i cultural, i hem de superar l'individualisme i afavorir que cadascú contribueixi al bé comú de la societat, a tots els nivells.

El bé comú ha d'estar sempre per damunt de l'interès privat i és inseparable del bé de la persona humana, del bé integral que implica tot l'home, és a dir, tant les exigències del cos com les de l'esperit. I si volem desenvolupar els drets humans, personals i socials, econòmics i polítics, hem de saber també respectar la seva component moral, en el marc de la solidaritat i de la llibertat, sense sacrificar mai l'una a l'altra.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

UN ALTRE MÓN ÉS POSSIBLE

Taula Rodona: 50 anys de la convocatòria del Concili Vaticà II (1959-2009)

Una taula rodona organitzada per la Universitat de Lleida i l'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida) va aplegar el dimarts 26 de maig més de dues-centes persones. ¿Poden encara els textos del Concili Vaticà II, convocat fa ara 50 anys, aportar-nos llum i esperança en el temps de crisi que vivim? En el fons, és possible un altre món? Quatre ponents d'àmbits ben diversos aportaren llurs reflexions i conviccions.

El rector de la Universitat, Sr. Joan Viñas, inicia valorant els textos de la *Gaudium et Spes* («La joia i l'esperança» és el títol de la constitució conciliar sobre l'Església en el món contemporani) que continuen essent vàlids per a nosaltres avui. En la crisi que vivim actualment veiem com la mentida és un arma que s'utilitza sense escrúpols. Per humanitzar-nos el Concili parlava ja aleshores de la saviesa «que atreu suaument la ment de l'humà a cercar i a estimar allò que és veritable i bo, i, quan l'home n'està amarad, és portat a les coses invisibles a través de les visibles».

Els creients ens sentim abocats a un altre món assumint actituds sinceres, en un compromís sense doble moral. El ponent recordava el n. 30 de la constitució conciliar: «El deure de la justícia i de la caritat es compleix cada vegada més quan cadascú, contribuint al bé comú... promou i ajuda per millorar les condicions de vida dels homes».

La Sra. Marta Trepát, psicòloga i professora a la UdL i a l'IREL, constata que en el nostre món hi ha angoixes, contradiccions, bosses de pobresa. Sovint, les persones ens reduïm a la nostra feina, al consumir i a la competitivitat i necessitem sempre anar més enllà perquè hi ha un buit interior. L'experiència ens diu que l'esperança ens dóna identitat i comenta una cita de l'Apocalipsi: «Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi». No hem de reduir la fe, hem de cultivar-la, formar-la i conèixer allò que em tanca, que m'empobreix. No és prou allò que vam aprendre de nens. Cal fer més, obrir la porta a fi que les nostres vides es transformin i s'obrin als altres. La joia de buscar ens duu sempre al «sopar»; soparé amb Ell.

El Sr. Amadeu Bonet, professor i director de l'Escola de l'Esplai inicia el seu parlament dient que la realitat ens mostra que no ho estem fent bé. Però sí, un altre món és possible, és el món estimat de Déu i que vol la vida plena per a tots. Un altre món és possible quan jo ho faig en les coses quotidianes allí on visc, transformant des de dins. Fer el bé ja que som allò que practiquem. Hem de canviar les estructures i les regles del joc allí on vivim: posar perdó, reconciliació. Per canviar coses hem de canviar els nos-

D'esquerra a dreta: Sra. M. Trepát, Sr. J. Viñas, Sr. Bisbe, Sr. Bonet

tres cors. L'amor i la fraternitat són les nostres eines. En tots els àmbits on ens movem, hem de ser educadors que acompanyin. Ens hem d'asseure en el pou, és a dir, hem de prendre temps per dialogar amb els altres (com Jesús amb la Samaritana). Tot això és possible. Ens cal donar importància a la pregària, a la comunitat per llegir la nostra vida a la llum de la Bíblia i a l'Eucaristia. Si no s'hi va a l'Eucaristia, no passa res. El problema és quan s'hi va i tampoc passa res.

El bisbe diocesà, monsenyor Joan Piris, es refereix al Vaticà II dient que no hi ha Església al món, sinó l'Església en el món, i això canvia molt l'actitud dels creients. No hem de caure, doncs, en enyorances del passat. I subratlla aspectes que li semblen importants per a la pastoral diocesana. Allò que és primordial és centrar la pastoral en Crist Bona Notícia per als humans. Hem de saber discernir, marcar les opcions adients al temps actual i avaluar-les. Hi ha d'haver un discerniment comunitari a través del diàleg, la responsabilitat i la participació de tots els sectors, sense ignorar-se, amb actitud sinodal.

Hem de fer una opció per la globalitat de la pastoral. Del conjunt es va a les parts; l'autonomia no vol dir independència. La pastoral no es pot limitar a allò que és sacramental, l'aspecte missioner comprèn també altres aspectes en la vida dels barris i dels pobles. L'evangeli com Bona Nova ha d'il·luminar la vida humana, raó per la qual hem de proposar la fe, invitar a la fe, sense dominar, no del que té al que no té. Ens cal partir dels signes del temps, donant prioritats als que no han rebut la Bona Nova, donant energies al món adult, acollint la participació dels batejats i exercint el sentit crític en tot allò que es refereix als drets humans. Hem d'educar la fe en el si de la comunitat, trencar clericalismes i alimentar-nos de la Tradició, no com arma contra el món d'avui, sinó com a font per a noves transmissions.

Sí, el Concili Vaticà II ens ha deixat profunditat, eines i perspectives per poder caminar fidels a la nostra realitat humana actual i fidels a la Bona Nova de Jesús. Un altre món continua sent possible a través de les actituds i les maneres concretes de viure dels cristians. Vivint així, els cristians que diem de base són d'una gran alçada!

DIUMENGE XII DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Job (Jb 38,1.8-11)

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

► Salm responsorial (106)

R. *Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.*

Uns comerciants que s'embarcaren / i es feren mar endins, / foren testimonis de les obres del Senyor, / dels seus prodigis en alta mar. R.

A una ordre seva es girà un huracà, / que aixecava grans onades: / es veien al cel, es veien al fons, / i, extenuats de mareig, no es tenien drets, / no hi valia res la seva perícia. R.

En les seves penes cridaren el Senyor, / i els salvà d'aquell perill: / apaivagà el temporal i vingué la bonança, / es calmaren les onades del mar. R.

I els va dur fins al port, / plens de goig per la calma retrobada. / Que reconeixin els favors del Senyor, / els prodigis que ha fet en bé dels homes. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,14-17)

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,35-41)

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba». Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, ¿no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta». El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «¿Per què sou tan porucs? ¿Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «¿Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

► Lectura del libro de Job (Jb 38,1.8-11)

El Señor habló a Job desde la tormenta: «¿Quién cerró el mar con una puerta, cuando salía impetuoso del seno materno, cuando puse nubes por mantillas y nieblas por pañales, cuando le impuse un límite con puertas y cerrojos, y le dije: "Hasta aquí llegarás y no pasarás; aquí se romperá la arrogancia de tus olas"?»

► Salmo responsorial (106)

R. *Dad gracias al Señor, porque es eterna su misericordia.*

Entraron en naves por el mar, / comerciando por las aguas inmensas. / Contemplaron las obras de Dios, / sus maravillas en el océano. R.

Él habló y levantó un viento tormentoso, / que alzaba las olas a lo alto; / subían al cielo, bajaban al abismo, / el estómago revuelto por el mareo. R.

Pero gritaron al Señor en su angustia, / y los arrancó de la tribulación. / Apaciguó la tormenta en suave brisa, / y enmudecieron las olas del mar. R.

Se alegraron de aquella bonanza, / y él los condujo al ansiado puerto. / Den gracias al Señor por su misericordia, / por las maravillas que hace con los hombres. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,14-17)

Hermanos: Nos apremia el amor de Cristo, al considerar que, si uno murió por todos, todos murieron. Cristo murió por todos, para que los que viven ya no vivan para sí, sino para el que murió y resucitó por ellos.

Por tanto, no valoramos a nadie según la carne. Si alguna vez juzgamos a Cristo según la carne, ahora ya no. El que es de Cristo es una criatura nueva. Lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,35-40)

Un día, al atardecer, dijo Jesús a sus discípulos: «Vamos a la otra orilla.» Dejando a la gente, se lo llevaron en la barca, como estaba; otras barcas lo acompañaban. Se levantó un fuerte huracán, y las olas rompían contra la barca hasta casi llenarla de agua. Él estaba a popa, dormido sobre un almohadón. Lo despertaron, diciéndole: «Maestro, ¿no te importa que nos hundamos?» Se puso en pie, increpó al viento y dijo al lago: «¡Silencio, cállate!» El viento cesó y vino una gran calma. Él les dijo: «¿Por qué sois tan cobardes? ¿Aún no tenéis fe?» Se quedaron espantados y se decían unos a otros: «¿Pero quién es éste? ¿Hasta el viento y las aguas le obedecen!»

La conversió de Sant Pau.
Pintura del Dr. Josep M. Forcada, Església de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Barcelona

COMENTARI

Preguntes d'ahir, d'avui i de sempre

Els cristians tenim el perill de pensar que Nadal, Pasqua i Pentecosta són les festes importants del cristianisme, però que els diumenges del temps ordinari no ho són tant. Ben al contrari, en realitat, la celebració de cada diumenge reviu la joia de tot el Misteri Pasqual: l'encarnació, la mort, la resurrecció de Crist i la donació de l'Esperit Sant. A més a més, durant l'any, celebrem el dia del Senyor amb senzillesa, d'una manera planera i ben relligada amb la vida real de cada dia.

Prenem per exemple aquest diumenge. Davant la complexitat de la vida, ens recorda amb senzillesa que

«tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou». Les lectures de la Paraula de Déu ens inviten, doncs, a mirar la vida des d'una nova perspectiva, de manera que no tinguem por a les *tempestes de la vida* i puguem confiar en el nostre dinamisme humà està acompanyat per la providència de Déu que, encara que de vegades sembli que està *adormida*, sempre és present al bell mig de les turbulències del món.

Aquest anunci joiós, no es planteja com un discurs teòric, o com un sermó paternalista i avorrit, sinó d'una manera activa, mitjançant unes preguntes candents, que obren futur

i llibertat per a totes les persones, sense distinció. Per això val la pena recordar algunes d'aquestes preguntes alliberadores, per tal d'anar-ho elaborant durant tota la setmana:

- *Per què sou tant porucs?*
- *Qui deu ser aquest (Jesús de Natza-ret)?*
- *Encara no teniu fe?*

En realitat són unes preguntes que per contestar-les cal tota la vida. De moment, pensar-les durant aquesta setmana pot resultar ben interessant...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Gn 12,1-9 / Sl 32 / Mt 7,1-5 ■ **dimarts**: Gn 13,2.5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14 □ **dimercres**: Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80 ■ **dijous**: Gn 16,1-12.15-16 / Sl 105 / Mt 7,21-29 ■ **divendres**: Gn 17,1.9-10.15-22 / Sl 127 / Mt 8,1-4 ■ **dissabte**: Gn 18,1-15 / Lc 1,46-55 / Mt 8,5-17 ■ **diumenge** vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Sv 1,13-15;2,23-24 / Sl 29 / 2Co 8,7.9.13-15 / Mc 5,21-43.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Les preguntes fundacionals

La crisi actual de les transmissions en la societat del segle XXI incideix en la totalitat de la persona. La totalitat de la persona com a ésser relacional viu gràcies a les transmissions i actualment es troba en estat de *desconstrucció*, d'enderrocament, de pèrdua d'aquelles referències que li haurien de permetre plantejar-se en cada moment les qüestions antropològiques per excel·lència: qui sóc (qui vaig essent) jo?; d'on vinc i vers on m'encamino?; quin sentit tenen la vida i la mort?; per què el mal i la mort dels innocents? Hi ha Algú que ens espera a l'altra riba?, és veritat que ni el mal ni la mort no tindran la darrera paraula?

Aquestes són les «preguntes fundacionals de l'ésser humà», és a dir, aquells interrogants que de debò constitueixen els aspectes fonamentals de la seva

presència en el món. La *crisi pedagògica* és també una *crisi gramatical*. A causa de la fallida de les transmissions, molts contemporanis nostres no disposen de paraules per formular els interrogants decisius de l'existència humana, la qual cosa comporta unes conseqüències dramàtiques: el que no es pot expressar, el que no es pot *emparaular* —aquest neologisme es refereix al resultat d'una recepció correcta de les transmissions—, no existeix, és irrellevant per a qui no està en condicions de mobilitzar els recursos gramaticals que haurien d'haver-li estat transmesos.

En realitat, les *preguntes fundacionals* són l'expressió més acurada de la profunditat última dels humans.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*, Ed. Cruïlla i Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Realisme davant un món plural

Tots som diferents, difícilment unificables, però estem units per moltes connexions culturals i polítiques, financeres i geogràfiques, positives i negatives.

S'han escurçat les distàncies i els que eren lluny ara són a prop gràcies a l'emigració. Vells vincles es desfan i en neixen de nous. Giovagnoli ha escrit que «el món globalitzat [...] no és homogeni i uniforme, sinó que està travessat per una xarxa cada vegada més densa de vincles i d'interdependències».

En conèixer, en conciliar alteritat, connexions, distàncies, proximitats i mestissatges, exercim aquell art de la convivència, fruit del realisme polític i de l'esperança humana i religiosa.

És el realisme davant d'un món plural. És l'esperança que no es repeteixi la barbarització de la pluralitat en el conflicte. És la realització d'una civilització formada per moltes civilitzacions —per utilitzar aquesta expressió— o de molts universos culturals, religiosos i polítics.

La consciència de la necessitat de la civilització de la convivència és l'inici d'una cultura compartida entre homes i dones diferents. Aquesta cultura prepara la realitat d'un o més pactes per viure junts, mentre així ja comencem a realitzar la civilització de la convivència.

Andrea Riccardi

(*Convivre*, Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

21. ✚ Diumenge, XII durant l'any. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. Dilluns. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus 355-Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. Dimarts. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. Dimecres. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, pare i precursor del Senyor.

25. Dijous. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. Divendres. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.; sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902-Roma 1975), prev., fund. Opus Dei.

27. Dissabte. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieta, rel. servita.

¿La Roma de Pedro y Pablo o la Compostela de Santiago?

La vinculació de las iglesias catalanas con el apostolado de Pedro y Pablo, *su compañero indivisible*, es constante en toda la historia de nuestra diócesis. Buena prueba de ello es el

episodio del siglo X protagonizado por los obispos de la provincia tarraconense y un abad de Santa Cecilia de Montserrat —que actualmente forma parte del obispado de Sant Feliu de Llobregat. Este abad, llamado Cesáreo, fue un hombre ambicioso hasta el punto de quererse erigir arzobispo de la Tarraconense cuando Tárraco todavía de hallaba bajo el dominio sarraceno. Cesáreo fue a Compostela de Galicia, y allí aprovechó que los obispos gallegos y leoneses estaban reunidos (en sínodo) para exigirles que le ordenasen arzobispo de Tarragona. A dicha asamblea episcopal Cesáreo le brindaba una buena oportunidad para inmiscuirse en los asuntos internos de la Hispania Citerior y accedió a las exigencias del presuntuoso abad catalán.

Durante el bajo imperio romano y en el periodo de la Iglesia visigoda, la provincia Tarraconense abarcaba los obispados de la actual Catalunya —entre ellos estaba el de Bârcino y Égara—, los de Aragón, Navarra, País Vasco, y La Rioja hasta la diócesis de Oca (Burgos). Poder intervenir sobre esa provincia era una apetecible ambición de la Hispania del oeste en detrimento de la Hispania del este (Cataluña). Y así fue como Cesáreo fue ordenado arzobispo de Tarragona por el sucesor de Santiago Apóstol, y, según ellos, fundador de la iglesia de Compostela. Los dos apostolados —el de Roma o de San Pedro y San Pablo, y el de Compostela o de Santiago— parece que se enfrentan. Las pretensiones del denominado sucesor de Santiago eran totalmente desmesuradas. Aquellos obispos gallegos y leoneses decían con gran énfasis que Santiago y su sucesor eran *el obispo de todo el mundo*. El mismo apostolado romano de Pedro y Pablo debía someterse al de Santiago. Obviamente los obispos catalanes no aceptaron esa imposición, y el ambicioso Cesáreo vio que su arzobispado era sólo una estrepitosa quimera.

J.M. Martí i Bonet

ENTREVISTA

JOAN MARTÍNEZ PORCELL

Filosofia cristiana

El Dr. Joan Martínez Porcell es pregunta si existeix la Filosofia cristiana, a l'inici del seu llibre *Dios, persona y conocimiento* (Ed. Balmes). Per al degà de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, la resposta és que sí, «i no només va existir en la història un pensament propi, una filosofia que és fruit de l'encontre de la raó amb la Revelació i la fe cristiana». «Malgrat que el cristianisme no sigui una filosofia, ha engendrat una filosofia —assegura l'autor—; i a aquesta filosofia engendrada pel cristianisme se la pot anomenar filosofia cristiana». El llibre pretén oferir les afirmacions cabdals del pensament filosòfic cristià.

La filosofia cristiana està reconeguda com a filosofia autèntica en l'àmbit universitari?

Avui, no gaire. És cert que el debat sobre si existeix o no la filosofia anomenada *cristiana* és d'especialistes en la matèria, i que va ocupar bona part dels debats dels anys 30 a la Sorbona. Però més enllà de legítimes opcions filosòfiques, més o menys obertes al pensament modern, és evident que ens trobem davant d'un tresor acumulat de segles i que no ens és lícit de silenciar. La fe cristiana ha estat l'origen fecund i el fonament d'una autèntica cultura humanística que es troba en tots els debats sobre la identitat europea.

Quines són les tesis bàsiques de la filosofia cristiana?

Fonamentalment, tres: l'anomenat *teisme filosòfic*, la possibilitat de poder construir un discurs raonable sobre Déu; el *realisme del coneixement* o l'afirmació cabdal que podem conèixer la veritat i que, malgrat les nostres limitacions, podem progressar en el coneixement autèntic de les coses; i, finalment, la *centralitat de la persona*, en tant que criatura privilegiada de la Creació. Són afirmacions fruit de la fe i de la seva il·luminació sobre la raó i les possibilitats humanes.

Les conviccions de la filosofia cristiana faciliten o dificulten el diàleg amb l'islam?

A l'Occident cristià, la influència del pensament musulmà va ser evident. No es pot copsar autènticament l'escolàstica sense saber el lloc d'Ibn Sina, Averrois, Gebirol, Algatzell... Això ho sabien molt bé Ramon Martí, Ramón Llull o sant Tomàs d'Aquino, que, en aquest sentit, ens passen al davant en l'autèntic sentit de trobada intercultural. Crec que la filosofia està cridada a fer un veritable esforç de mediació entre religions i cultures diferents. Si la raó —com diu el Papa— i l'amor a la veritat no poden ser instruments de pau i convivència, aleshores, quin futur tenim?

Oscar Bardají i Martín

AGENDA

Dissabte 27 de juny.—A les 16.15 h recés a la catedral.

Cova del Pare Palau a Aitona.—Oberta tots els diumenges de 5 a 8 de la tarda.

Peregrinació de joves a Lourdes.—Del 26 al 29 de juny. Per a més informació adreçar-se a la Delegació diocesana de Pastoral de Joves.

XXIVè Pelegrinatge diocesà a Lourdes.—Amb malalts i discapacitats, pels dies 26, 27, 28 i 29 de juny. Presidit pel Sr. Bisbe Joan Piris. Inscripcions al local de l'Hospitalitat, amb seu a l'Acadèmia Mariana de Lleida, tots els dimecres i dijous de 17.30 a les 20.00 h.

II Pelegrinatge a Terra Santa.—Organitzat per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes. Tindrà lloc del 6 al 13 de juliol. Informacions i inscripcions al telèfon 678 952 833.

Romeria a Montserrat.—Del 7 al 14 de juliol, organitzada per la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida. Inscripcions als telèfons 973 270 338 / 973 232 480.

Pelegrinatge Jove a Terra Santa.—Organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears. Tindrà lloc del 16 al 24 de juliol. Informació i inscripcions: Delegació Diocesana de Joventut, telèfons: 669 904 051 o 934 121 551.

Pelegrinatge a Roma.—Per assistir el dia 11 d'octubre a la canonització de cinc beats, dos d'ells molt relacionats amb congregacions religioses de la nostra diòcesi, el P. Francesc Coll i Joana Jugan.

Agenda actualitzada a la pàgina web: www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Cloenda de curs a l'IREL

El passat 28 de maig la comunitat educativa de l'IREL amb el seu president, el bisbe Joan, va voler celebrar el final de l'actual curs 2008-2009. Es va fer amb una Eucaristia a la Capella del Seminari, i després vàrem fer un pica-pica a la terrassa del mateix edifici (veure foto).

Enguany s'han diplomats 6 alumnes, que formen l'onzena promoció dels Diplomats en Ciències Religioses. També han acabat els dos cursos del Departament de Pastoral aplicada 11 futurs agents de pastoral, que formen la sisena promoció, i 6 alumnes de Llicenciatura en ciències religioses: la setena promoció. A tots ells els Sr. Bisbe els hi lliurarà el seu corresponent diploma en la Lliçó inaugural del nou curs que es celebrarà el 15 d'octubre amb la conferència «El diàleg intercultural i interreligiós com a pràctica de l'amor», a càrrec d'Antoni Matabosch.

Els alumnes matriculats a l'IREL han estat enguany 176, i les persones que han passat per les diferents activitats són al voltant de set-centes. A totes els hi desitgem bon estiu.

Proper Aplec de l'Esperit a Terrassa

El diumenge dia 31 de maig, solemnitat de la Pentecosta, va tenir lloc a Terrassa la trobada de consiliaris i responsables de joves de les diòcesis catalanes i balears per tal de fer la presentació del Xè Aplec de l'Esperit que tindrà lloc a la ciutat de Terrassa el 22 de maig de 2010.

L'Aplec és la trobada de joves cristians de Catalunya, Balears i Andorra, convocada pels bisbes i que aplega periòdicament un gran nombre de joves. La darrera edició va ser l'any 2007 a la ciutat de Tarragona i hi participaren més de 5.000 joves.

Les primeres informacions preveuen un aplec urbà i amb un horari adaptat als joves, que utilitzi els espais i infraestructures de la ciutat amb l'ajut i col·laboració de les administracions. El proper diumenge 15 de no-

vembre, tindrà lloc també a la ciutat de Terrassa la Jornada d'animadors de pastoral de joventut de Catalunya, les Illes i Andorra.

Colònies familiars 2009

Organitzades per la Delegació diocesana de la Família. Tema: «Família i societat» (lectura del món actual des de la família).

Tindrà lloc del 12 al 16 d'agost a la Casa de Colònies de Vilaller.

Inscripcions a Fundació Verge Blanca fins al 20 de juliol. c/ Acadèmia 17, Lleida. Telèfon 973 272 864 o fundació@vergeblanca.org.

PONT DE SUERT

Ajudem als afectats per la crisi

▶ Davant la crisi econòmica que la nostra societat està patint i en vistes a ajudar a les famílies que estan passant dificultats econòmiques, la parròquia del Pont de Suert a través del grup de Càritas, el passat 5 d'abril, Diumenge de Rams, va organitzar un berenar solidari en benefici dels programes d'Atenció d'Acollida, Habitatges Solidaris i Projectes d'Atenció Parroquial. Hi van participar un total de 75 persones, recollint-se 932,00 €.

Iniciatives com aquesta tenen molt bona acollida i resposta a la comarca de l'Alta Ribagorça. Tal com afir-

men els responsables de Càritas parroquial del Pont de Suert i per les manifestacions de molts dels assistents al berenar, tots estan animats a continuar fent accions semblants, així com a col·laborar amb Càritas parroquial en les diverses activitats que organitza.

Vista aquesta experiència i acceptació, s'ha vist convenient de donar-li continuïtat; així doncs, amb la mateixa finalitat i esperit, ara amb la col·laboració de les Corals del Pont de Suert, s'organitza una cantada de cançons. **Serà el diumenge 21 de juny a les 19.00 h a l'Església Nova del Pont de Suert.** Tots esteu convidats!

EL SETRILL

Tolerància

Avui hom parla molt de tolerància. Però aquesta no és, en si, un ideal, és un mínim. Dir, per exemple, a una persona que se la «tolera», no significa pas mostrar-li un vertader entusiasme.

És una idea generalitzada que qui es declara tolerant hauria d'acceptar totes les opinions. És el que molts conceben de la tolerància, sense adonar-se que entre aquelles opinions n'hi ha que són intolerables. Voler ser, en aquest sentit, liberal amb totes les idees és donar pas al pitjor per a la pròpia vida, ja que n'hi ha que preconciben

el rebuig de la llibertat per a tothom. Això ens ho ensenya la història europea. Qui defensa, doncs, la tolerància tant sí com no està serrant la branca sobre la qual està assegut.

S'observa fàcilment una tendència a fonamentar la tolerància en el pluralisme. Aquesta és una concepció que es basa en el fet que no hi ha una idea mestra que guia la humanitat. Per aquest motiu, hom pensa que tot és legítim, perquè no hi ha una escala universal de valors. Com tot es considera bo i el bé està generalitzat —mai es vol veure l'existència re-

al del mal—, el pluralisme proposa conservar-ho tot, ja que tota persona té raons tan vàlides com els altres. Així, es perd el sentit crític. A poc a poc hi ha una deriva evident. Per mandra o indiferència, aquesta persona tolerant viu sense cap judici raonat, perd la capacitat de diàleg i ben poca cosa pot aportar a les relacions humanes.

(Continuarà el proper *Full Dominical*)

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida